

Doština pla-
čana v gotovini

1937

3

S prilogo: Življenje
sv. Janeza Boska.

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salez. sotrudstvo

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.

2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.

3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štev. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana“. Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 9, 9 — 2. 1, 10 — 3. 2, 11 — 4. 3, 12 — 5. 4, 13 — 6. 5, 14 — 7. 6, 15 — 8. 7, 16 — 9. 8, 17 — 10. 9, 18 — 11. 1, 19 — 12. 2, 20 — 13. 3, 21 — 14. 4, 22 — 15. 5, 23 — 16. 6, 24 — 17. 7, 25 — 18. 8, 26 — 19. 9, 27 — 20. 1, 28 — 21. 2, 29 — 22. 3, 30 — 23. 4, 1 — 24. 5, 2 — 25. 6, 3 — 26. 7, 4 — 27. 8, 5 — 28. 9, 6 — 29. 1, 7 — 30. 2, 8 — 31. 3, 9

V juliju: 1. 1, 10 — 2. 2, 11 — 3. 3, 12 — 4. 4, 13 — 5. 5, 14 — 6. 6, 15 — 7. 7, 16 — 8. 8, 17 — 9. 9, 18 — 10. 1, 19 — 11. 2, 20 — 12. 3, 21 — 13. 4, 22 — 14. 5, 23 — 15. 6, 24 — 16. 7, 25 — 17. 8, 26 — 18. 9, 27 — 19. 1, 28 — 20. 2, 29 — 21. 3, 30 — 22. 4, 31 — 23. 5, 1 — 24. 6, 2 — 25. 7, 3 — 26. 8, 4 — 27. 9, 5, — 28. 1, 6 — 29. 2, 7 — 30. 3, 8 — 31. 4, 9

Novi častivki:

6. skupina: Šnorman Frančiška, Trst; — Tomadin Rafaela, Trst.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Androjna Angela, Log (Boštanj);
Ažman Katarina, Strahinj, Naklo;
Belšak Matilda, Sv. Tomaž pri Ormožu;
Bizilj Katarina, Ljubljana;
Bokša Alojzij, Sv. Tomaž pri Ormožu;
Centa Katarina, Veliki vrh, Nova v. p. R.
Demšar Ivana, Ljubljana;
Filip Marija, Beltinci;
Glavan Ana, Ljubljana;
Golf Marija, Srednja vas v Bohinju;
Grum Alojzija, Gor. Ig, Studenec;
Hiti Marija, Dob pri Domžalah;
Horvat Marija, Zagaber, Teharje;
Hribernik Marija, Braslovče;
Jones Marija, Srednja vas, Draga;
Kosmač Neža, Kranj;
Kozjek Marija, Podbrezje;
Kurent Marija, Mengeš;
Lipic Mihael, Češnevk, Cerklje pri Kranju;
Ločičnik Franc, Bočna, Gornji grad;
Lordani Francka, Ljubljana;
Markelj Ivana, Gorjuše, Boh. Bistrica;

Mlinar Marija, Vrhnika;
Mohor Marija, Sodražica;
Murks Janez, Sv. Benedikt v Slov. gor.
Naglič Marija, Sp. Brnik, Cerklje na Gor.
Orbanček Marija, Stiška vas, Cerklje;
Orehovec Lenčka, Ljubljana;
Pečar Eliza, Sv. Lenart v Slov. gor.;
Rauter Alojzija, Sv. Jurij ob Ščavnici;
Romih Marija
Sedej Ana, Idrija;
Sedej Neža, Iška vas, Studenec;
Sorko Ana, Št. Ilj v Slov. gor.
Škorjanc Jožef, Laško;
Šmon Franca, Sv. Jurij ob Taboru;
Srinj Ana, Rogaška Slatina;
Štibil Roza, Ljubljana;
Sušterič Eva, Pristava;
Trdina Marija, Ljubljana;
Povše Franc, sal. duhovnik, Murska Sobota.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

Pomoč od zgoraj.

Znamenje na nebu.

Janezovo Skrivno razodetje nam je bilo do zadnjega časa kakor tuje, kakor nekam v nedogledno bodočnost odmaknjeno. Vendar pa se danes zdi, kakor da smo se približali časom, ki jih tako živo opisuje novozavezni prerok. Poglejmo, kako piše!

„Prikazalo se je veliko znamenje na nebu: žena obdana s soncem in pod njenimi nogami mesec in na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd. Bila je noseča in je vpila v porodnih bolečinah in mukah“ (Raz 12, 1. 2).

Janez imenuje *veliko znamenje*, ker je velepomembno za boj, ki ga bojuje Cerkev s peklenskim zmajem. „Žena obdana s soncem“ je po mnenju razlagalcev poleg Marije, božje matere, sv. Kristusova cerkev. Pojavi se na nebu, ker je njen izvor v nebesih in v nebesa vodi svoje sinove ter bo šele v nebesih poveljučana. Obdana pa je s soncem. Jezus Kristus jo obseva s svojo božansko lučjo in je v njej, kakor je obljubil: „Jaz ostanem z vami do konca sveta“ (Mt 28, 20.). Pod nogami je mesec—simbol vsega minljivega. Dvanajst rodov je dvanajst izraelovih duhovnih sinov, ki tvorijo Cerkev. Trpi pa v tem preganjanju bolečine, ker tudi v preganjanju neprestano rodi sinove za večno življenje.

„Še drugo znamenje se je prikazalo na nebu. Glej, bil je velik ognjenordeč zmaj, ki je imel sedem glav in deset rogov, na svojih glavah sedem kron. In njegov rep je potegnil s seboj tretjino nebesnih zvezd ter jih vrgel na zemljo.

In zmaj se je vstopil pred ženo, ki je bila na porodu, da bi požrl njeno dete“ (Raz 12, 3. 4).

Dočim je prvo znamenje na nebu pomenilo Cerkev, drugo pomeni sata na v podobi strašnega zmaja, kakršnega si predstavljamo: velikansko kačo s perutmi in z dolgim repom.—Bil je velik ognjenordeč zmaj... rdečega komunizma!? Deset rogov in sedem kron pomeni njegovo moč in oblast na svetu.

Ali ni ta rdeči zmaj danes na prestolih že v marsikaterem kraju? Ali ne sega tudi drugod po kroni in oblasti? Rdeč je, ker je ves okrvavljen od zločinov nad otroki sv. Cerkve. Priča o tem okrvavljena Rusija in Mehika in Španija. „Satan je bil ubijalec od začetka“, kakor pravi sam Jezus Kristus v evangeliju sv. Janeza.

„Njegov rep je potegnil s seboj tretjino nebesnih zvezd.“ Kakor je tedaj v nebesih potegnil za sabo množico angelov, tako sedaj pridobiva na svetu ljudi. Silno veliko jih je že pridobil ter jih še vedno pridobiva, saj se tako kakor požar v lesovih širi komunizem po svetu. — vrgel jih je na zemljo — odpadli so od matere Cerkve, ki jih je rodila za nebeško kraljestvo.

„In zmaj se je ustopil pred ženo, da bi požrl njeno dete.“ To dete je bil Jezus Kristus in pa otroci njegove Cerkve. Boj sodobnega strašnega sovražnika velja le Cerkvi, kakor se je izkazalo še povsod. Kjerkoli je prišel komunizem do oblasti, se je najprej zagnal proti cerkvam in katóličanom ter jih neusmiljeno pobijal kot svoje največje sovražnike, četudi najmanj ni-

so zakrivili sedanjega gorja. Vidno je torej kot beli dan, da gre boj Kristusu in njegovim pristašem, pa je tudi jasno, da je gibalno sovražnih moči peklenški zmaj, ki od začetka satansko sovraži Kristusa in njegovo Cerkev.

Zver iz morja.

„...Začuden je ves svet gledal za zverjo, in molili so zmaja, ker je dal zveri veliko moč, in molili so zver, govoreč: »Kdo je zveri enak in kdo se more z njo vojskovati?« In dana so ji bila usta, ki so govorila velike besede in bogokletstva proti Bogu, da bi preklela Boga in njegovo bivališče“ (Raz 13, 3-6).

To je zopet druga podoba, ki si jo je privzel satan, da zavouje svet. Strašna je bila ta zver, da so ljudje začudeni gledali za njo in jo molili.

Ali dandanes ni tako? Ta strašna zver krvavega komunizma je mnogo ljudi tako prevzela, da jo molijo, da gredo za njo in se uvrščajo v njeno armado ter postajajo strašni, kakor je zver strašna. Ali ni krik današnjega zmernega in krščanskega časopisja znamenje, da je zver tu? Ali bomo tudi mi plašni pred njo in bomo v trepetu spraševali: Kdo se more z zverjo vojskovati? Ne, predobro vemo, kakšen bo konec teh bojev, zato ne smemo odložiti orožja in dvigniti rok, češ, vdamo se! Ne, ker imamo za sabo moč, ki je nepremagljiva. Premnogi se dajo preslepiti blestečim besedam komunizma, kakor da bo potem raj na zemlji, dočim se je že doslej izkazalo, da se za njim poznajo le krvavi sledovi, kamor je stopil, in strašna revščina.

Odkod pomoč?

Prišli so težki časi, kakršnih ni bilo že stoletja in stoletja. Zdi se, kakor da gre za odločilno bitko. Premoč je velika, toda ko je največja sila, je pomoč božja najbolj mila. Sami nikakor ne zmoremo boja, ki nam ga je napovedal sam peklenški zmaj. *To je nadnaravna moč in zato je treba tudi nad-*

naravne pomoči. V tem strašnem in neenakem boju moramo na vsak način imeti stik s tisto silo, ki bo kos peklenški, kakor je bila nekoč v nebesih. In sv. Janez v Razodetju prav s tega vidika gleda boj Kristusovih vernikov nad satanom, in sicer pod podobo boja med dobrimi in hudobnimi angeli. Kakor je hudobne angele premagal Mihael s svojo vojsko, tako bodo v Cerkvi končno premagali satana Kristus in njemu zvesti. Zato pa je potrebna tesna zveza med nami in nebeškimi močmi.

Izvor vse moči je le v Bogu in iz njega poteka na vse tiste, ki so v tesnem stiku z njim. Kaj bi pomagalo, četudi bi bile nad vsem mestom razpeljane žice do slehernega stanovanja in pritrjene še tako močne žarnice, ako pa ni omrežje priključeno na centralo, odkoder iz generatorjev izvira silna moč? Ako pa zvežeš omrežje s centralo, se zablesti v bajni luči vse mesto in vrte se motorji v obratih. Tako je z nami: brez božje pomoči ne moremo biti kos strašni sovražnikovi sili. Ako pa smo z Bogom v stiku, bomo lahko zmagonosno rekli z Mihaelom: „Kdo kakor Bog?“

Devica mogočna.

Značilno je, da Bog sam ne posega v boj. Zato je določil veliko Devico, mater svojega božjega Sina. Saj pa je to tudi naravno. Marija kot mati brani svojega sina, kakor vsaka mati brani svojega otroka, in tedaj je strašna. Prav tako pravi o njej sv. Cerkev, da je strašna kakor vojska, sklenjena v bojno črto. Ona se postavi v bran, kjer koli je treba braniti Sina. Ko ga je Herod zalezoval še kot nebogljen otrok, ga ona pritiska na svoje deviške prsi in beži z njim v Egipet. Ko ga hočejo umoriti v dušah njegovih vernikov, tedaj stopi v boj za svojega Sina in tako postane pomočnica kristjanov in zmagovalka.

Dokler je Marija Pomočnica kristjanov — zmagovalka z nami — se nam ni bati nobenega sovražnika.

Don Bosko — lovec duš.

Ljubezen do duš mu je tudi kazala pot, kako priti do njih, da se razode-nejo, ker le na ta način je mogoče zdravljenje. Oglejmo si le dva pogo-vora tega odličnega lovca duš s svo-jimi gojenci. Saj je podobnih bilo brez števila.

V don Boskovo sobo vstopi novo-došli gojenec. Boječ je še. Toda don Boskov prijazni nasmeh mora pregnati ves strah; njegove besede morajo vzbuditi zaupanje v dečkovem srcu.

„Ne veš, kako mi je drago, da te vidim. Si li rad prišel semkaj? No, po-vej mi, kako se imenuješ, odkod si?“

Deček odgovarja. Sprva tiho, potem pa vedno glasneje, pogumneje.

„Kako pa kaj z zdravjem?“

„Prav dobro.“

„Kaj pa starši? Imaš očeta, mater? Ali se jim dobro godi?“

„Da, gospod.“

„Imaš brata?“

„Da.“

„In tvoj župnik?“

„Naročil mi je, naj vas pozdravim.“

„Ali imaš rad zemlje? Ti teknejo, kaj ne?“

„Da.“

Ko se je s temi vprašanji prikupil, preide do najvažnejšega vprašanja. Pol v nasmehu, pol resno, z nekoliko nižjim glasom, ki izraža veliko zaup-nost, nadaljuje:

„Pogovoriva se rajši o čem važnej-šem. Želim, da bi bila midva prijatelja. Hotel bi ti pomagati in rešiti tvojo dušo. Ali bi hotel to tudi ti? Kako je s tvojo dušo? Si bil doma dober? Pa tukaj boš še boljši, kaj ne? Ali si že bil pri sv. spovedi? Si se doma dobro spovedoval? Mi boš zaupal svoje srce, ne? Želim, da bi šla skupno v nebesa. Ali razumeš, kaj hočem od tebe? Ali boš še prišel k meni? Pogovorila se bova v vsej zaupnosti. Povedal ti bom

veliko lepega. Zadovoljen boš!“

Deček se smehlja, glava mu je na-lahno sklonjena, odgovori kratki. Med tem pa don Bosko s svojim prodirajo-čim pogledom zre v dečkovo dušo, ugame njegov značaj, preceni njegove zmožnosti, odkrije njegovo srce.

Nekega drugega dečka je zopet kar naravnost vprašal:

„Mi daš ključ?“

„Kakšen kjuč?“ ga začudeno vpra-ša dečko. „Mogoče od kovčega?“

„Ključ tvojega srca“, odgovori don Bosko.

„Oh, da, prav rad, takoj; prav za prav sem ga pa vam že dal.“

Don Bosko je hotel, da bi se njegovi dečki vedno spominjali, da imajo v sebi neprecenljivo bogastvo: dušo. Ka-ko iznajdljiv je bil v tem svojem pri-zadevanju.

Opravljal je duhovne vaje pri sv. Ignaciju v Lanzo. V veliki skrbi za duše svojih dečkov, pošlje don Alaso-nattiju pismo, v katerem obljubi na-grado tistim, ki bi najbolje rešili tele uganki: 1. Dejstvo je, da je Bog dal človeku eno samo dušo. Kakšne posle-sledice slede iz tega? 2. Kako naj bi imenovali takega človeka, ki se nič ne prizadeva, da bi to edino dušo rešil?

Kakšni pa so bili uspehi tega don Boskovega dela? Vzgojil je cele trume mladeničev, ki so si izvolili Jezusa za Gospoda svojih duš. Omenimo samo prikupljivega mladeniča Dominika Sa-vija, ki je predvsem znal čuvati snežno belino svoje duše z onim junaškim stavkom: Rajši ta trenutek umrem, kakor pa da bi omadeževal svojo dušo z enim samim grehom; obenem pa je bil neumoren čuvar nad srci svojih tovarišev. Bil je njihov angel varuh, apostol med njimi.

(V drugo naprej.)

Tej številki Vestnika smo priložili položnico. Ne zavržite je! Darujte po možnosti za „Marijin sklad“, t. j. za vzgojo duhovskega naraščaja! Vse, kar žrtvujete za duhovske poklice, vam bo tisočero povrnjeno. Vsem do-brotnikom prisrčen „Bog plačaj!“

Iz naših misijonov

Matto Grosso (Brazilija.)

Po sledovih mučencev.

Žalostni spomini.

Malo je bilo prič krvavega dogodka. Tovariši ubitih misijonarjev so deloma ostali v čolnu, deloma pa na levem obrežju. Niso slišali drugega kot divji krik ubijalcev in klic misijonarjev na pomoč, nato pa je votlo odmevalo z višine in kmalu je vse utihnilo. Nobeden izmed spremljevalcev ni imel poguma, iti na pomoč; v tistem trenutku so izgubili prisotnost duha ter so bežali s čolnom po reki navzdol. Šele drugi dan so se vrnili in si ogledali kraj.

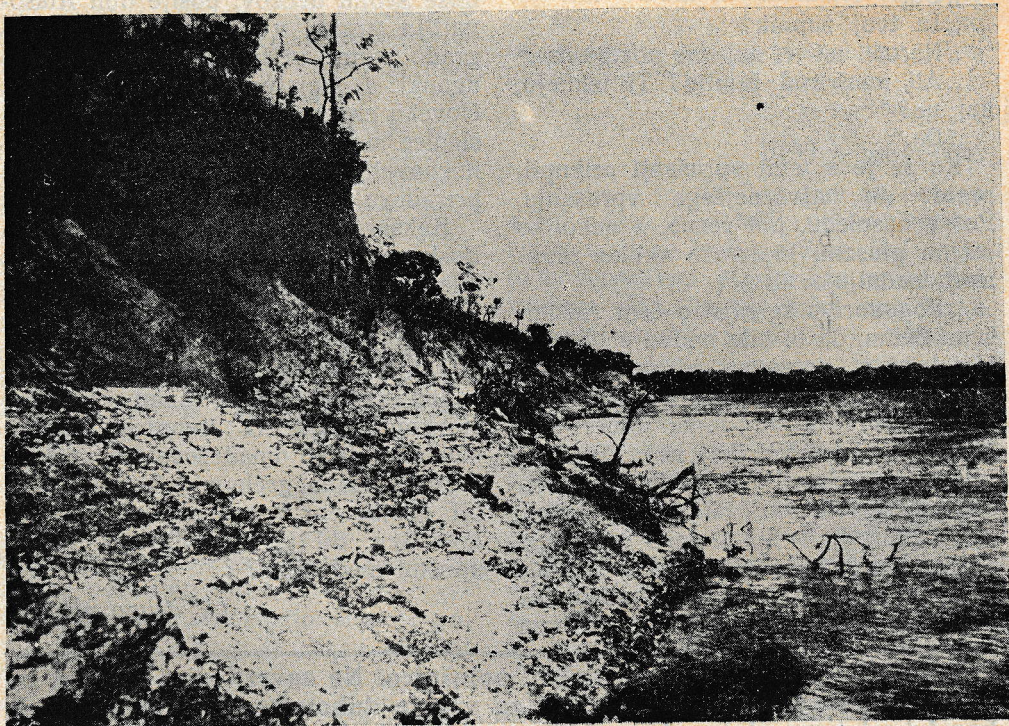
Položaj je divjakom silno ugoden za napade. Desni breg se strmo dviga nad reko kakih deset do petnajst metrov, skoraj navpično. Kdor je spodaj na reki v čolnu ali na levem bregu, sploh

ne more videti, kaj se dogaja tam gori. Na oni višini raste mnogo grmovja, nekaj nizkih palm, ki dolge liste spuščajo prav do tal ter tako dajejo nad vse ugodno skrivališče za zasedo. Tudi ko bi kdo hotel hiteti na pomoč, ne more tako brž po strmem bregu navzgor, kajti treba se je oprijemati korenin in vej in preden pride do vrha, se divjaki že lahko razbeže in poskrijejo.

Iz pisem pokojnih misijonarjev nam je znano, da sta hodila po sledovih divjakov daleč v gozdove. Ko nista našla nikogar, sta se spet vračala in in z motornim čolnom plula naprej ter se ponovno ustavljala in iskala stika s Čavantes.

Zaseda.

Divjaki so brez dvoma opazili njuno početje in ju zasledovali vzdolž reke. Pripravljali so zasedo. Prav pred onim

Strmina, po kateri sta se vzpela misijonarja.

ostrim ovinkom, ki ga dela reka in kjer je desni breg dva kilometra daleč do petnajst metrov visok in strm, sta se onega usodnega dne prikazala dva divjaka, kakor da sta slučajno prišla na breg.

Divjaki bi bili radi zvabili misijonarja na desno stran reke. Ropotanje motorja se je razlegalo daleč po gozdovih v oni tišini, da so vsak trenutek natanko vedeli v kateri točki so bili misijonarji. Medtem ko sta misijonarja na levem bregu ustavila čoln in se izkrcala ter se prepeljala v

Kraj, kjer so našli ubitega Sačilotija.

Med dvema palmama je ležalo truplo umorjenega Fuchsa.

majhnem čolniču na drugo stran in lezla po bregu navzgor na ravnico, so se poskrili po visoki travi naokrog, da ni bilo nikogar. Misijonarja sta spremljala Bororos Luiz in neki Nizozemec, ki se je šele pred kratkim pridružil misijonarjem. Sačiloti je takoj pohitel na breg in iskal za sledovi; uvidel je, da so bili res divjaki, zato se je začel urno vzpenjati po bregu navzgor. Fuhs je bil že tako slabotnega zdravja, zato se je s težavo lovil za krhke korenine; moči so mu pešale; prosil je Borora, da mu je pomagal navzgor. Za njim se je povzpел tudi Holandec. Ko sta prišla Fuchs in Luiz na vrh brega, je Sačiloti že izginil v goščavi med grmovjem, za njim pa koj Fuchs. Čez nekaj trenutkov se je zaslišal glas Sačilotija, ki je klical tovarišem, naj mu iz čolna prinesejo daril za divjake.

Smrtni krog je bil sklenjen. Vse naokrog so po travi poskrili ležali divjaki in čakali samo na znamenje, da planejo pokonci. Po storjenem zločinu so imeli namen, takoj zbežati v bližni gozd. Bilo je proti peti uri zvečer.

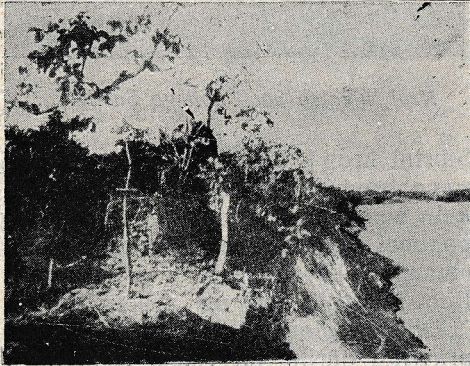
Oni v čolnu so res začeli že pripravljati darila, pa v tem trenutku se je začul prestrašen krik Sačilotija, ki je vpil na pomoč. Holandec, ki je stal na robu brega, je dvignil puško, toda divji glasovi so prihajali vedno bliže. Zbal se je in se pognal po bregu navzdol, klical za onimi v čolnu, ki so že odrinili od brega, in z vso silo bežali. Komaj jih je dohitel, potem pa so na vso moč pluli nazaj in se šele daleč doli ustavili.

Žalostna najdba.

Naslednje jutro, ko so si že nekoliko opomogli od strahu, so se obrnili in pluli nazaj, da doženejo, kaj je z misijonarjema.

Ko so prišli do onega ovinka, so se izkrcali in se začeli silno previdno vzpenjati po bregu navzgor. Vsak korak so premerili in oprezovali, ali je varno naprej. Tako so prilezli do vrha. Obstali so in poslušali. Vladala je grobna tišina. Nikogar ni bilo nikjer. Začeli so klicati misijonarja po imenu. Nobenega odgovora. Šli so oprezno naprej, bredli visoko travo med grmovjem. Niso storili mnogo korakov, kar jim je sapa zastala. Med dvema palmama je ležal misijonar Fuchs z

razbito glavo in popolnoma brez obleke. Par korakov naprej pa Sačiloti. Ta je bil še huje razbit. Lobanjo so mu razklali in obe čeljusti razbili. Tudi po telesu je bil ves višnjev od udarcev. Tovariši so padli ob njima na kolena, klicali ju, kakor bi ju hoteli priklicati v življenje. Trenutek je bil strašen. Toda niso se mogli dolgo muditi, ker so se lahko nadejali napada divjakov.

Prvi grob mučencev. Nad grobom stoji preprost križ.

Trupla so zanesli prav na rob brega nad reko, izkopali so plitve jame in zagrebli vsaj z silo trupli mučencev. Pokleknili so in bolj s solzami kot z ustnicami molili ter izročili samoti mučenčevi trupli. Šele po petih mesecih je Holanec prišel po nju in ju prepeljal nazaj v Registro Araguaja, kjer so jima priredili veličasten pogreb.

Tako so potekali krvavi dogodki 1. novembra 1934. nad reko Rio das Mortes, kakih 400 km od ustja reke Araguaja.

Siam (Indija).

Oratorij v Rajaburi.

Oratorij v Rajaburi je bil odprt na praznik don Boskove kanonizacije. Prav za prav v začetku nismo koj odprli zavetišča za dečke, ker smo se hoteli prej razgledati po novem okolju. Prebivalci naj bi sami spoznali, da v njih kraju ne mislimo drugo kot to, da jim storimo kaj dobrega. 4. maja pa

je mladenič domačin, ki pa že spada k naši družini, pripeljal prve fante, da so se z nami seznanili. Eden izmed njih je prinesel s sabo molitvice in sveto pismo. Molitvice mu je dal neki vojak katoličan, sveto pismo pa protestantski misijonar, ki je fanta vabil k nauku. Fant je dejal, da kar ni mogel k njemu, dočim ga je k novim misijonarjem s silo nekaj vleklo. Zdaj smo si že dobri prijatelji.

Kakor Don Bosko

Nekega lepega dne smo kupili dve mizi in nekaj preprostih stolov ter smo odprli v pritličju „dom sv. Janeza Boska“. Najprej smo igrali z dečki naše igre, kakor slepe miši, črnega moža, skrivalnice in podobno, potem pa je začelo prihajati vedno več dečkov. Vsi smo se gnetli v majhni sobici, igrali smo se pa na travniku, ki ni naš. Okolišnim prebivalcem naše razgrajanje ni bilo po volji. Hudi so bili, da je celo kak pisker ali skleda priletela med nas, vendar tako hudobni pa ti ljudje tudi niso bili kakor one ženske, ki so don Boska odgnale spred cerkve, da se je moral seliti drugam. Dečki pa so le prihajali. Za njimi tudi očetje in matere in so nezaupno pogledovali, kaj počenjamo mi in njih otroci.

Za narodni praznik onega okraja Bang-Nok Khuek 8. septembra smo se namenili iti z dečki na izlet. Toda smolo smo imeli, kajti starši so jim v zadnjem trenutku prepovedali. Šli smo samo — z dvema. Ko smo se pa vrnili, sta pa ta dva kakor mogočna zvočnika povsod razglašala, kako je bilo lepo. Drugim je bilo silno žal, da niso smeli z nami. Mesec kasneje smo spet priredili izlet, to pot pa so starši dovolili, čeprav ne vsi. Kako žalostno so nekateri dečki gledali, ko so morali ostati doma, dočim so se njih tovariši veselo odpravljali na izlet.

Zanimiv pa je bil izlet 24. marca 1936. Skupine veselih dečkov so se pomikale proti motornemu čolnu, ki jih je čakal na reki Meklong, da jih popelje na izlet. Priporočili smo se Mariji Pomočnici, saj je bil njen dan.

„Ti pa ne boš šel, da veš,“ je grobo zavrnil oče svojega sina, ki se je tudi odpravljajal.

„Zakaj ne?“

„Zato da ne, ker te ne pustim!“

Kaj je deček hotel, z očetom se ne bo bodel. Ves potrj je povetil glavo, slekel si jopič in odhajal. Ladja je dala znamenje, da naj se podviza, kdor misli, ker je čas za odhod. V tem trenutku se ozre oni deček, ki je odhajal, obrne se in v par skokih je bil pri ladji, ki se je pa že odrivala od brega; pognal se je spretno z brega in se oprijel ladje, potem pa se še enkrat vzpel in skočil med vesele tovariše.

„Pa takle greš, kje imaš pa jopič, tak vendar ne moreš na izlet“, so ga zavračali tovariši.

Dečko je segel v hlačni žep in potegnul iz žepa lepo zvit jopič. Zasmelali so se mlademu junaku, ki je bil vesel, da gre tudi on na izlet. Malo mu je to veselje grenila misel, češ, kaj bo doma, ko se vrne, toda skušal je tudi na to pozabiti.

Ko so prispeli v Bang - Nok Khuek, so šli v cerkev, nato so obiskali osnovno šolo, novicijat, fizični kabinet,

potem pa je bil že kar čas za kosilo. Mladini, ki je vedno lačna, je kosilo nad vse teknilo, saj ga je tudi lakot dobro zabelila. Nekateri niti zajtrkovali niso na ta račun.

Pred odhodom so še začudeno gledali na platnu svojega dobrotnika don Boska, ki je tako rad imel dečke, poslušali so, kaj je vse storil za nje in da prav tako zdaj misijonarji hočejo biti njihovi prijatelji.

Srečno so se vrnili domov vsi navdušeni in veseli, kakor se sploh mladina vrača z izletov. Zahvaljevali so se predstojnikom ter odhajali na domove, kjer so pripovedovali, kaj so vse videli, kako so dobro jedli in tako dalje. Celo naš junak, ki je očetu ušel na izlet, je doma pripovedoval, da je možakarju ugajalo; to pot se je šiba zastonj močila.

Ljudje v okolici pa so se pomenkovali in se čudili, kako moremo ukrotiti to neugnano mladino, saj so oni doma komaj svojim kos, čeprav jih ni toliko, tu pa cela vojska! Pač ne poznajo še don Boska in njegove ljubezni, ki zna ukrotiti tudi najbolj razposajene paglavce.

Bang - Nok Khuek (Siam) — Na reki Meklong.

Vzhodna Indija.

Po škofiji Šillong.

14. marca 1936. je nov škof zasedel svojo stolico v Šillongu ter blagoslovil nov križev pot — Kalvarijo — pred stolnico v spomin 19. stoletnice odrešenja. Ta dan je posvetil vso svojo škofijo Jezusu Kristusu. Mesec kesneje pa je že moral reči kakor Kristus na križu: „Dopolnjeno je“, kajti lepo stolnico, škofijsko hišo in semenišče je požar upepelil. Še sedaj so žalostni sledovi po usodnem dnevu in naši misijonarji so še vedno brez zavetja. Požar je zavrl naše delo, ki je tako dobro napredovalo.

Življenje na pogorišču.

Kljub temu pa se je število krščen-
cev zelo pomnožilo; letos je doseglo 7.259, med njimi je polovica odraslih. Sploh, kar so prišli salezijanci tja, je število hitro raslo. Ko so začenjali l. 1922., je bilo 5.000 kristjanov, danes pa jih je že 50.000. Letos se pripravlja 4.754 katehumenov na krst. Prihodnje leto bo torej spet bogata žetev.

Škofija obsega 9 pokrajin, izmed katerih so štiri v dolini reke Bramaputre, pet pa jih je raztresenih po hribovju. Reka Bramaputra je ena izmed največjih rek na svetu, teče skozi Asam ter je tudi zlata prometna žila za ta kraj. Štiri središča misijonov so prav zato naseljena ob tej reki, kakor Barpeta, Gauhati, Tezpur, Dibrugar. Reka Bramaputra ima mnogo pritokov, izmed katerih jih prihaja s Himalaje 34, 24 pa z južnih gričev.

Barpeta.

Glavna težava misijonarjenja v tem okraju je, da manjka prometnih zvez. Ko pa nastopi deževje, je ta kraj sploh neprehoden in ni mogoče do kristjanov, ki jih je tri tisoč in pol raztresenih po gričevju daleč naokrog. Zadnje čase naši misijonarji med rododom Boros, ki je zares na prvotni stopnji kulture. Ni napačen ta narod, vera mu ugaja, na misijonarja je navezan, saj mu je pa tudi zares oče. Je pa

ta rod nad vse reven, čemur pa si je ponajveč sam kriv radi svoje nemarnosti in ker prav nič ne skrbi za jutri. Don Boskovi misijonarji imajo upanje, da bodo pridobili ta narod za Kristusa, čeprav je križ z njimi, ker so tako nestalni. Radi pridejo k misijonarjem, pa prav tako zlahka odidejo. Mnogo pomagajo misijonarjem katehisti.

Ni še dolgo, kar je hud vihar, ciklon, uničil popolnoma vse, še tisto malo, kar so ti ljudje imeli, tako da so res potrebni pomoči.

Že letos bodo natisnili v njih jeziku molitve, pesmi in katekizem, da se bo tako laže ohranilo Kristusovo kraljestvo med njimi.

Gauhati.

To je sicer trdnjava hinduizma, indske vere, in trdovratno odklanja evangelij, vendar pa mesto vedno bolj prijazno gleda misijonarje. Ko bodo nova poslopja gotova, ki se grade, bo našlo v njih prostora kakih 200 gojencev. Rokodelske šole napredujejo in letos se ustanovi tudi tiskarna.

Naše sestre upravljajo tudi mestno sirotišnico in zavetišče. Ustanovile so poleg njih še otroški vrtec in šolo.

Tezpur.

Tu naše sestre delujejo posebno uspešno ter oskrbujejo katehumenat. Mnogo se nadejamo od njih delovanja, tem bolj, ker prav v tem kraju ženstvo potrebuje še posebne nege in pouka.

Misijon v Tezpur je kakor krščanska zelenica sredi puščave poganskih verstev. Katoliška akcija je zelo delavna. Tisoč članov šteje in mogočno pomaga misijonarjem pri njih delu. Sredi letošnjega februarja je bil evharistični kongres, ki je še bolj poživil krščansko življenje.

Letos je bilo posebno mnogo spreobrnjenec med sadilci čaja.

Dibrugar.

Ta pokrajina je še nekoliko večja kot vsa Švica, ima pa dva milijona in pol prebivalcev. Segajava prav do kitajske meje. L. 1931. so ponovno odprli misi-

jon v tej pokrajini in je število katoličanov naraslo od 3.500 na 18.000, in sicer radi dotoka sadilcev čaja iz sosednjih krajev, pa tudi radi neumornega prizadevanja misijonarjev ter Katoliške akcije, ki tu posebno lepo uspeva.

Šillong

Kljub temu, da ne moremo preboleti težkega udarca radi požara, ki nam je uničil lepo naselbino, vendar se tolažimo, da bo zrasla druga, čeprav z velikimi žrtvami. Na praznik Kristusa

Kralja so blagoslovili temeljni kamen za novo stolnico na onem mestu, kjer je stala prejšnja. Ta bo iz betona, tako da bo kljubovala tudi potresom. Božja dobrota nam je prav nekaj dni pred nesrečnim požarom poslala inženirja iz Kalkute, ki nam je zdaj brezplačno napravil načrt za novo stolnico in semenišče, ki ga še skoraj najbolj pogrešamo.

Trnjeva je pot naših misijonarjev, vendar pa polna upa, tudi tolažbe nam Bog pošilja, ko nam misijonsko polje lepo zori.

50 letnica delovanja salezijancev v Magaljanes in na Ognjeni zemlji (1887-1937).

La Cisterna 11. februarja 1937.

Nedavno sem vam bil obljubil, da bi vam v kratkem kaj daljšega napisal. Pa komaj danes izpolnjujem svojo obljubo.

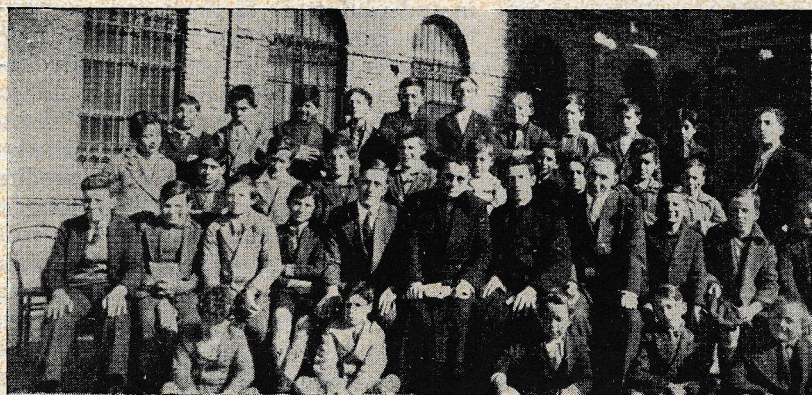
Prihod prvih salezijancev

Salezijanci so se definitivno nastanili v mestu Magaljanes (tedaj Punta Arenas) 21. junija 1887. leta, torej še pred don Boskovo smrtjo. Vodil jih je neustrašeni monsignor Jožef Fanjano. Njegovi tovariši so bili: duhovnik Anton Ferrero, klerik Fortunat Griffa in brat Jožef Audisio.

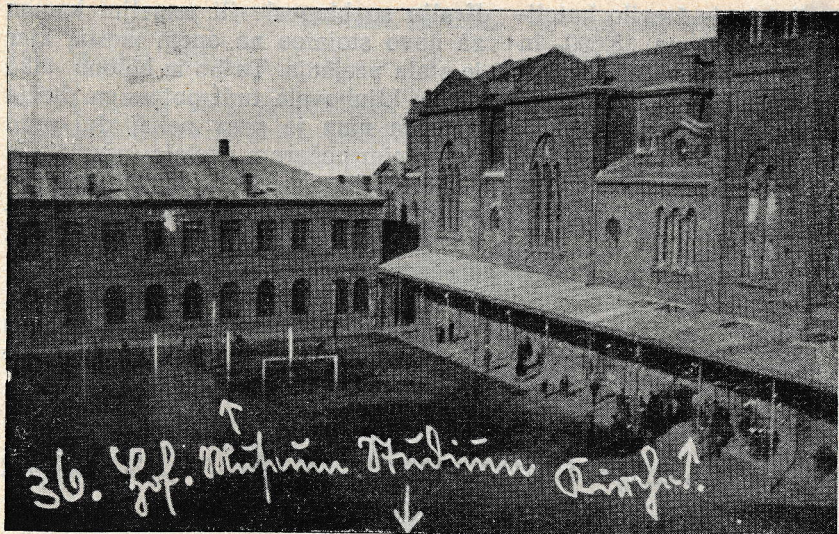
Magaljanes nekdanj.

Kdor pozna današnji Magaljanes, si ne more predstavljati tedanjega mesta.

Tega imena prav za prav ni zaslužilo. Prebivalcev namreč ni bilo čez tisoč, za bivališča so jim pa služile lesene bajte, dočim so ceste bile le še samo začrtane. Edina cerkvena je bila lesena in v tako slabem stanju, da je od povsod deževalo vanjo; stala je kar sredi neke ceste. Oskrboval jo je duhovnik, ki je le nekaj mesecev ostajal v mestu. Pa še tedaj ni prisostvovalo božji daritvi na praznik več kot osem ali deset oseb, tako so prebivalci v verskih rečeh bili brezbrizni. Edino šolo je vodila neka ne preveč pripravna oseba. Tam so tudi imeli svoje sedeže g. guverner z nekaj orožniki in uradniki, en zdravnik in en lekarnar. Za obrežni promet ni bilo v pristanišču skoraj nobenih sredstev, razen majhne jadrnice in

„Slavčki“ iz Magaljanesa, skoraj vsi sinovi jugoslovanskih staršev.

Cerkev in muzej (levo) z dvoriščem v zavodu sv. Janeza Boska v Magallanes.

nekaj čolnov. Tako je bilo v mestu. Na bližnjih otokih, posebno na Dawsonu in na Ognjeni Zemlji pa je kar mrgolelo Indijancev. Včasih so si upali tudi v mesta, da so tam prodali ali zamenjali svoje izdelke, živalske kože, itd... in si nabavili obleke, živil, okrasov itd...

Magallanes danes.

Danes izgleda Magallanes kot kakšno moderno evropsko mestece. Ima čez 30.000 prebivalcev, lepe palače, tlakovane ceste, drevorede, obsežno in lepo urejeno luko i. t. d. . . Nihče si tega pred 50 leti ne bi bil upal prerokovati. Rekel sem „nihče“, pa se motim. Pred več kot 50 leti je živel človek, svetnik, ki je v svojih sanjah ali razodetjih razločno videl današnji Magallanes in je svoje vtise vrgel tudi na papir. Mislim na sv. Janeza Boska, ki je l. 1883. obiskal v sanjah vso Južno Ameriko, se ustavil v mestu Magallanes in se vrnil po argentinski Patagoniji proti severu. Mesto, kakor nam ga svetnik opisuje, je bilo vsaj trikrat večje in lepše od današnjega. Videl je tudi velike kupe najboljšega premoga, vlake, ki so prihajali in odhajali, velike količine petroleja, luko, polno modernih velikih parobrodov i. t. d. „In to se bo zgodilo,“ pravi don Bosko, „preden

preide tretji rod.“ Tretji rod še ni prešel. Vendar so se njegove napovedi deloma že uresničile. Kdo je v Magallanesu pred 50 leti sanjal o premogu ali petroleju?...

Danes imamo v okolici več premogokopov; ugotovili so tudi najdišče petroleja. O zlatu ste gotovo že slišali. Saj je mnogo jugoslovanskih iskalcev zlata ravno tukaj obogatelo.

Prvi naporni dnevi... Prst božji.

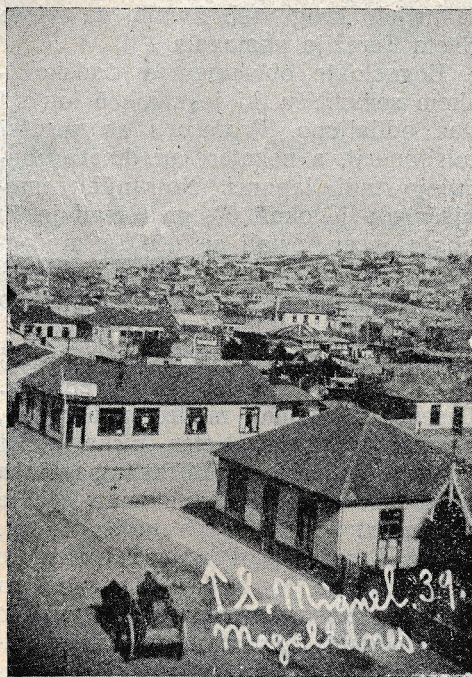
Vse to je pripomoglo, da se prvi salezijanci in mons. Fanjano niso ustrašili velikih težav, ki so jim koj od začetka stopile na pot. Že od začetka so misijonarji ugotovili, da so jim bili sovražni guverner, sodnik, vsi glavni trgovci in vplivnejši možje, lekarnar, in tudi duhovnik, ki je do tedaj opravljal dušno pastirstvo v mestu. Neki mož na primer, ki se je imenoval za advokata, da je lažje lovil lahkoverne ljudi, je kmalu po prihodu prvih salezijancev poslal pismo na vlado, ki naj bi salezijance izgnala iz mesta kot ničvredne goljufe in postopače. Zbral je mnogo podpisov. Neka ladja se je ravno pripravljala na odhod proti Valparaiso. Gospod je pozval nekega čolnarja, *Dalmatinca*, in ga prosil, naj mu pismo odnese na ladjo. Za nagrado mu je obljubil 5 pesos. — Dalmatinec je

sklenil, da se nad njim pošteno maščuje, ker ga je tisti človek že nekoč opeharil. Tudi je že vnaprej slutil, da tistih 5 pesos ne bo nikoli videl. — odveslal je torej proti ladji, ostal tam nekaj trenutkov in nato se je lepo počasi, seveda s pismom v žepu, vrnil na obalo in se je predstavil možu, češ, da naj mu plača, za kar sta se bila dogovorila. „Otroče,“ se mu je zasmel advokat, „pismo je na ladji, samo to sem hotel. Na denar pa kar lepo pozabi, ker ga še na sodni dan od mene ne boš imel.“ „Kaj takega sem od Vas pričakoval,“ mu je zabrusil v obraz Dalmatinec, „pa to pot ste se pošteno opekli.“ Potegnili je iz žepa pismo in dejal: „Glejte, tukaj je Vaše pismo. Ne mislite, da se bom še dal voditi za nos.“ To rekoč je pismo strgal na drobne kosce in jih je zalučal advokatu v obraz. Zelen od jeze bi mu ta rad bil skočil v lase, pa se ni upal, ker je Dalmatinec bil cel hrust, in bi onemu prav gotovo slaba predla. Dalmatinec pa tudi ni čakal odgovora, ampak je takoj odšel. Vendar je odgovor, namreč za advokata, prišel še isto noč. Ko je s svojo družinico najslajše spal, je nenadoma v kuhinji izbruhnil požar, ki mu je upepelil hišo in vse imetje. Znašel se je sredi ceste zapuščen od vseh. Salezijanci so se ga usmilili. Pozneje je večkrat priznal: „Brez salezijancev bi bil z družino vred umrl od gladi.“ Po enem letu ga ni bilo več med živimi.

V še mnogo drugih slučajih je božja pravičnost sama posegla vmes, v zaščito nedolžnih. Trije najhujši nasprotniki salezijancev, ki so gori omenjeno pismo v prvi vrsti podpisali, so v nekaj mesecih po dogodku umrli nenadne smrti... Neki Nemeč, ki je imel trgovino tik cerkve, se je vedno norčeval iz tistih, ki so šli v cerkev. Mnogo ljudi je tako od cerkve odvrnil. Ni prešlo leto in zadela ga je kap. V nekaj urah se je znašel nepripravljen pred večnim Sodnikom... Lahko bi naštel celo vrsto podobnih slučajev, ki so seveda mnogim zaslepljenim kaj kmalu odprli oči in jih spametovali...

Huda preganjanja so značilni znak božjih del in tako tudi prvih dni in let salezijanskega delovanja v teh skrajnih pokrajinah Amerike in sveta. Drugi, ki ne bi bili prežeti od apostolskega duha, kakor mons. Fanjano in njegovi sodelavci, bi bili omagali in bi se bili vrnili, od koder so prišli. Oni pa tega niso storili. Don Bosko je rekel msg. Fanjanu ob slovesu: „Tam čaka našo kongregacijo veliko zmagoslavje, vendar pa boste prej morali premagati velike težave, ki Vam jih bo nastavil božji sovražnik.“ Te besede so zvene le vedno v njegovi apostolski duši in ga bodrile, da ni omagal v težkem boju.

Tako je v kratkem času vstala iz tal prva kapelica in hiša. Kmalu je vse postalo pretesno. Postavili so drugo kapelico, leseno, toda prostornejšo, lepšo. Vsi so se ji čudili. Hudobnemu duhu pa to nikakor ni šlo v račun. Le tri mesece pozneje, ravno na Božič, so zločinske roke uničile sad tolikih naporov. Leta 1893. je zgorela. Nič niso

Pogled na del mesta Magaljan.

rešili. Še zvonovi, ki so jih ravnokar obesili v novem stolpu, so se raztopili. Kdo ne bi obupal? Msg. Fanjano pa ni. Zaupal je v don Boskove besede in garal naprej.

(V drugo naprej.)

Pisma misijonarjev

Avguštin Antolin piše z Japonskega svojim tovarišem bogoslovcem.

„Nadejam se, da bo kdo izmed vas prišel sem v deželo vzhajajočega sonca, da ne bom več sam iz Jugoslavije, da se bom mogel kaj pogovoriti. Tako rad bi se že pogovarjal v domači mili besedi, da je ne pozabim!

Mnogokrat se spominjam svojih tovarišev, zlasti v težkih urah. Pa ne mislite, da sedaj nisem zadovoljen. Vedno se prav dobro počutim, čeprav težav in križev ne manjka. Od prevelikih naporov sem moral letos že večkrat nekaj dni počivati. Najbolj me je prijelo krog vseh Svetih, pa mi je Sveta Terezija pomagala.

Bogoslovje obiskujem v nadškofijskem semenišču, ki je kakih 5 km od nas oddaljeno. Profesorji so pariški misijonarji, a nekatere predmete poučujejo tudi Japonci. Notranjih semeniščnikov je okoli 90, med temi je 50 bogoslovcev, ostali se uče še modroslovja. Vsi so Japonci. Zunanji obiskovalci smo le mi salezijanci, sedem po številu.

Zavodi so pri nas razmeroma precej revni. Tudi hišice so kaj preproste. Lesene so, zunaj modro pobarvane, znotraj pa belo. Veter piska skozi špranje, po zimi pa tudi kaka snežinka zablodí v sobo. Peči nimamo, ker je nevarnost za požar, pa tudi zato ne, ker smo prerevni. Prav v tem času je tu precejšnje pomanjkanje, pomoči pa od Japoncev ne moremo dobiti, saj so sami pogani, od drugod pa tudi ne pride. Še celo odtam, odkoder je prihajalo nekaj več, se je zdaj ustavilo. Pa ni da bi hotel s tem tožiti nad neugod-

nostmi, ki jih imamo, hočem le reči, da mora misijonar poleg drugih težkoč biti pripravljen tudi na take. Saj ni težak križ, ako ga človek nosi iz ljubezni do Boga.

Lansko leto smo preživljali težke trenutke. Bali smo se očitnega preganjanja od državne oblasti. Sedaj pa, kakor se zdi, so se stvari obrnile na bolje. Japonci se pripravljajo na olimpijske mednarodne tekme, ki se bodo tu vršile 1. 1940. Doglej bomo tuji imeli najbrž mir. Japonci se marljivo pripravljajo na te tekme in telesna vzgoja prevladuje v vseh šolah. Šol je na Japonskem zelo veliko, število dijakov pa je na srednjih in visokih šolah naravnost bajno. Ko dovršijo svoje studije, pa službe ne morejo dobiti in tako tudi tu raste inteligenčni proletariat... V samem Tokiju jih je menda nad deset tisoč.

Meseca oktobra in novembra smo za katoliško propagando priredili več koncertov, večinoma skladbe našega gospoda mons. Cimattija, ki nam tu načeljuje v misijonskem delu.

Delá ne manjka in upam, da tudi potrebnega kruha ne bo zmanjkalo.

Vse bralce Salezijanskega vestnika, ki ga tudi jaz z veseljem in tolažbo prebiram, prav lepo pozdravljam.

V Gospodu vdani

Antolin Avguštin

Tirupattur, 2. III. 1937.

Prečastiti g. predstojnik!

Po nekaj mesecih se Vam spet oglašim tu iz južnega konca Indije. Pišem Vam iz Tirupatturja, kjer je naš novicijat in študentat. Nas je okrog 40. Lepa družinica, ali ne? Skoraj vsi naši misijonarji naše inspektorije so raztreseni po oddaljenih župnijah.

Zdaj in zdaj nas obišejejo in ob takih priložnostih nam marsikaj lepega povedo.

Tako nas je nekega dne obiskal g. Ladislav. Po rodu je Poljak. Govori štiri jezike: latinski z Bogom, angleški, kadar ima kaj opraviti s tukajšnji-

mi oblastmi, tamilski s svojimi kristjani in pa po poljsko s samim seboj. Tu v Tirupatturju ga imenujemo „Stric Ladislav“. Nekoč je ves zasopel pripel v zavod. Vsi smo se zbrali okrog njega in ga začeli povpraševati, kaj neki se mu je pripetilo. Pripovedoval nam je sledeče:

Pred kratkim sem odšel na misijonsko postajo Odiandrum. Moral sem prekoračiti reko Palar. Kaj pravim reko; struga je bila popolnoma suha. Na misijonski postaji v majhni borni kapelici sem spovedal kakih 300 kristjanov,

drego in brž so prinesli veliko usnjeno vrečo. Sedel sem vanjo in štirje možaki so me dvignili in pogumno zabredli v vodo. Varno sem gledal iz vreče, ko se mi nenadoma pripeti nekaj neprijetnega. Voda je vdrla v vrečo skozi majhno luknjico in prinesli so me na drugi breg do vratu mokrega. „Stric Ladislav“ je pokašljaj, pogladil svojo dolgo brado in nam pomežiknil, češ, bodite tudi vi pripravljeni na podobne doživljaje, ko boste nadomestili nas stare misijonarje.—

Tu v Tirupatturju imamo tudi praz-

Obdelovanje vrta v Bang - Nok Khuek.

maševal, poročil tri pare, krstil sedem otrok in dva odrasla, podelil sveto maziljenje nekemu 90 letnemu možu, pridigal tričetrt ure, imel katekizem za novoobhajance, pomiril dve družini, ki sta živeli v sporu, razdelil zdravila med bolne kristjane in uredil to in ono zadevo v misijonu. Med tem se je zdaj pa zdaj vlila ploha in ko sem se zvečer vračal domov, sem našel reko Palar zelo naraslo. Kako bi preko? Indijci so videli mojo za-

nični oratorij za pogane in kristjane. Protestanti nam seveda nasprotujejo. Imajo denar in lahko privabijo otroke. A mi v naši revščini ne zmoremo mnogo. Če bi naši dobri sotrudniki v domovini vedeli za našo zadrego, bi nam gotovo pomagali.

Priporoča se v molitev in Vas najlepše pozdravlja

v Srcu Jezusovem vdani

Bernik Pavel

Jožko Kramar piše iz Krišnagarja:

Letos je bila riževa žetev prav slaba. Da bi pa dečki z nami vred ne stradali, smo kupili njivo, na kateri je bila posejana „čula“. To je neko zrnje za konje, ki pa ob slabi letini služi tudi ljudem za hrano. Bila je že skoraj zrela, toda počakati smo hoteli še 14 dni, da bi dodobra dozorela in bi tako ne bila nevarna prebavi. Ko sem dva dni potem, kar smo kupili njivo, prišel mimo, sem videl, da je plot razdrt. Pogledam skozenj in opazim na njivi kakih petdeset opic, ki so pridno obirale našo ubogo čulo. Začel sem preganjati grdobe, toda ko sem bil na enem koncu in jih izganjal, so že na drugem koncu ruvale čulo in jo nosile na drevesa, jo tam mirno jedle in škodoželjno gledale name, kako sem se trudil in mučil nad ostalimi opicami, da bi jih pregnal. Že sem segal po koscih opeke in jih hotel zalučati med požrešnice, toda spomnil sem se, da bi mi utegnile vrniti milo za drago, ker tako rade ponesmajajo. Nisem vedel, ali bi se bil jezil ali smejal tem mrcinam. To je en dogodek iz zadnjih dni, ko bo kaj več, vam pa pošljem.

Kadar bo kakšno lepo število srajčk za naše Indijčke, se pa prav lepo priporočam, da jih pošljete.

Vdani

Jožko Kramar
sal. misijonar.

Iz naših zavodov

Rakovnik.

V našem oratoriju.

Prav lepo število fantov iz bližje in daljnje okolice Rakovnika prihaja v oratorij, kjer se živahno udelejujejo. Zlasti člani Katoliške akcije marljivo delujejo pod vodstvom svojih predstojnikov v oratoriju. V postu so razvili živahno agitacijo za duhovne vaje. Od hiše do hiše so šli, nosili vabila na duhovne vaje in sami agitirali, naj

bi se jih udeležili okolišni prebivalci. Uspeh je bil bogato poplačan.

Duhovnih vaj se je udeležilo 130 odraslih fantov in 70 mlajših krožkarjev. Tudi mož je bilo enako število, saj se jih je udeleževalo vsak večer govorov in sklepa okrog 200. Žene in matere so pač dosegle najvišje število: bilo jih je 250. Tudi deklet je prihajalo letos prav lepo število, čeprav je tiste dni kot nalašč neprestano lilo, pa se dežja ni ustrašilo kakih 150 deklet. Torej 800 naših sosedov je opravilo za veliko noč duhovne vaje in prejelo sv. zakramente.

Naši fantje od katoliške akcije so lahko ponosni na svoj uspeh. Pa tudi drugače se živo zanimajo za sodobna vprašanja, zlasti socialna, ki so danes bolj kod kdaj prej na dnevnem redu. Vadijo se tudi, kako odgovarjati na puhla, na videz pa zelo „duhovita“ vprašanja in ugovore proti Cerkvi in veri. Mnogo pripomorejo v dušnopastirski službi, ker so jim razmere dobro znane. Tudi s širjenjem tiska vršijo svoj apostolat.

Število obiskovalcev oratorija je tako naraslo, da nikakor ni mogoče več ostati v „katakombah“ (pod cerkvijo), ampak bodo šli ven na plan, v lepe prostore v pritličju novega zavoda, kjer so bili prej mizarji, dokler smo imeli na Rakovniku še obrtne šole. Kakor hitro bodo prostori pripravljeni, se bo za okolico ustanovila tudi Vincencijeva konferenca, ki se nje potreba vsak dan bolj čuti.

Pripravljajo pa se naši oratorijanci že na materinski dan, ki ga hočejo tudi letos slovesno praznovati z akademijo, zlasti pa s tem, da bodo skupaj s starši pristopili k sv. zakramentom. Morda bo ta dan prinesel še novega blagoslova za našo rakovniško okolico.

Meseca junija bodo člani Kat. akcije priredili tudi zanimivo razpravo, kjer se bo debatiralo o verskih vprašanjih, saj se danes mladina tolikokrat znajde pred naučenimi ugovori nasprotnikov, da jim bo kos odgovoriti. Tudi verska zavest se bo s takimi debatami poglo-

bila in utrdila. Govor bo zlasti pri tej prvi prireditvi o komunizmu in o čudežu.

Mlajši pa se bodo spet kosali v katekizmu, kdo se ga je bolje naučil.

Lepo delo je v oratoriju, ki je danes tako na mestu; božjega blagoslova tudi ne manjka.

Radna.

V radniški okolici, se zdi, je bila v postnem času tekma v verski obnovi: naši fantje in možje so se kar kosali s sotrudnicami, kdo bo bolje opravil duhovne vaje. Ne bomo trdili, da so bili fantje in možje gorečnejši, ker bi se utegnili sotrudnicam zameriti.

Med našimi krožkarji so v zadnjih tednih nastale občutne vrzeli:

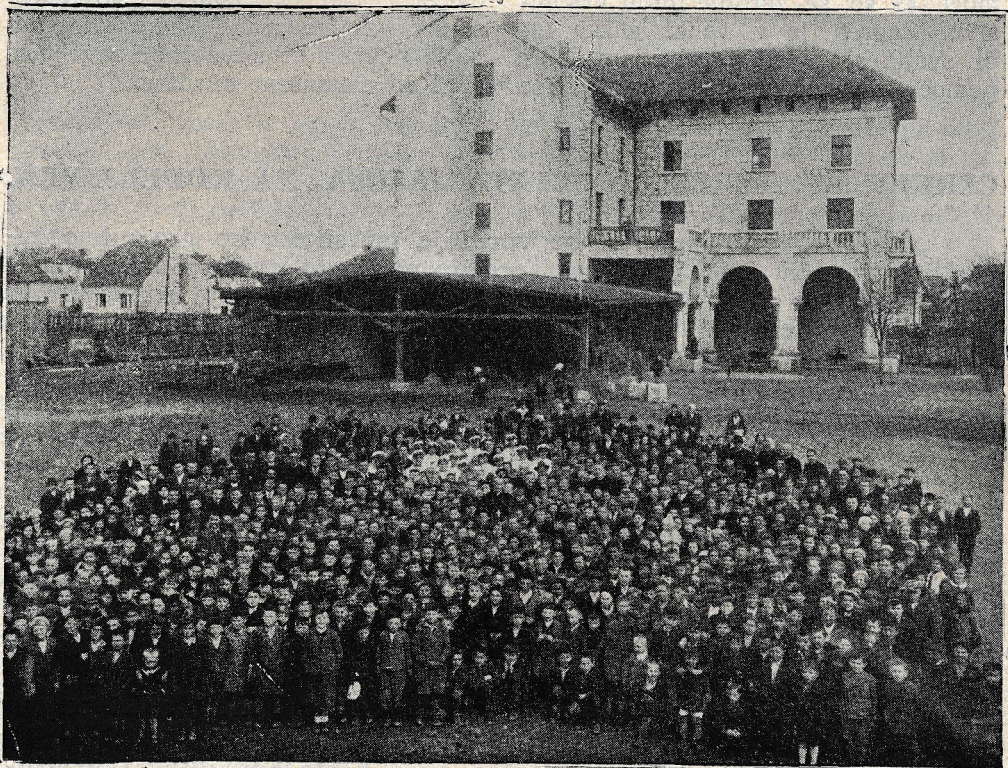
Prvo je napravila smrt, ko je pobrala našega dragega in nepozabnega Janeza Krajnca, ki je umrl za jetiko. Že

dolgo je nosil v sebi kal bolezni, ki se je z leti razvijala, dokler ni prišlo slednjič do katastrofe. Ta nas je potrla tem bolj, ker smo čutili, kako težko se je poslavljati od nas.—V veličastnem sprevodu smo ga spremili na pokopališče, kjer mu je naša godba zaigrala žalostno slovo. V ganljivem govoru sta se poslovila od dragega pokojnika vlč. g. voditelj oratorija in tovariš — krožkar. Položili smo ga k večnemu počitku pod mrzlo grudo, a ljubeča srca tovarišev krožkarjev so v duhu pri njem tam gori, kjer uživa zaslužen plačilo.

Se druga vrzel je razredčila naše vrste. Naš agilni in požrtvovalni krožkar Dolfe Kotar je stopil v zakonski stan; par jih je pa k vojakom odšlo.

16. majnika bomo tu obhajali materski dan. Oratorijanci se nanj že zdaj pridno pripravljajo.

Praznik Marije Pomočnice bomo obhajali na Radni 30. maja. — Pridite!

G. nadškof koadjutor dr. Al. Stepinac med mladino na Knežiji.

Zagreb - Knežija.

V zadnji številki smo poročali, da je bila ustanovljena nova župnija Marije Pomočnice na jugovzhodnem delu Zagreba, v njegovem predmestju.

Zavod je bil ta dan ves okrašen, zlasti kapelica je bila vsa v vencih, hiše na Knežiji pa v zastavah. Prevzvišenega gospoda nadškofa koadjutorja g. dr. Stepinca je sprejela številna množica novih župljanov. Petdeset dečkov v ministrantovskih oblekah se je postavilo v špalir in spremilo prevzvišenega gospoda v kapelico, kjer je daroval slovesno sv. mašo. Pred sv. mašo je imel prelep nagovor o novi župniji, o njenem pomenu, zlasti pa o njeni zaščitnici Mariji Pomočnici. Primerjal je Zagreb Betuliji, Marijo pa Juditi. „Tudi na Zagreb, na srce hrvatskega naroda“ je navalilo vse polno sovražnikov, večjih in manjših. Prav v tem mestu zbirajo svoje sile tudi temne moči, ki so se zarotile proti krščanstvu. Zagreb je v veliki stiski radi svojih sovražnikov, zato potrebuje pomoči, in sicer pomoči od zgoraj. Vse

upanje in vsa tolažba je pa v tem, da je prav v Zagrebu in okolici mnogo cerkva posvečenih Mariji, ki je bila še vselej rešiteljica krščanskega ljudstva, pa bo tudi sedaj. Narod se v njenih cerkvah zgrinja krog svoje Pomočnice, da mu pomaga v silni stiski. Zdaj pa je še ta župnija posvečena prav Mariji Pomočnici! In to v predmestju, kjer imajo temne sile ponavadi največ ugodnih tal, da razvijajo svoje pogubno delovanje.

Kakor pa je Judita rešila Betulijo na nepričakovan način, tako bo tudi sedaj Marija pomočnica svojemu narodu, ki se k njej zateka.

Govor je napravil na navzoče mogočen vtis.

Pri svečanem kosilu je prevzvišeni govoril tudi o važnosti predmestne župnije ter je pohvalil delo salezijancev za vzgojo mladine.

Ko je odhajal od njih, so se otroci vsuli za njim, na pragu v dom jim je dal še enkrat svoj nadpastirski blagoslov. Še en mogočen „Živio“ klic, godba je zaigrala in preuzvišeni se je poslovil od navdušene mladine.

CERKEV SV. TEREZIJE DETETA JEZUSA NA KODELJEVEM.

„Kaj ne bodo zidali?“ se vprašuje marsikdo, ko gre mimo zastavljenega dela pri Cerkvi sv. Terezije na Kodeljevem. Bo se zidalo, prav kmalu se prične z delom. Doslej so bila pogajanja s podjetniki za nadaljnje delo.

Dobro se zavedamo, da bo mnogo žrtev treba, da se dogradi prva cerkev na Slovenskem sv. Tereziji na čast, toda zgraditi se mora. Pri tem se zanašamo na dobrotnike, ki nam bodo in nam morajo pomagati. Sv. Terezija bo vsem bogata plačnica z dežjem milosti, ki jih bo rosila na nje. Ako nam bodo pomagali, upamo letos spraviti cerkev pod streho. Požrtvovalnosti bo treba tudi z vaše strani, kajti samo golo zidovje in streha brez stolpa po zneslo kar tri četrť milijona. Zato nas in vas čaka velika naloga. Bodite prepričani, da zato, kar ste darovali tej ljubeznivi svetnici za njeno svetišče, ne boste imeli prav nič manj, pač pa gotovo mnogo več. Poglejte, kako se sveče prižigajo: ena jih mnogo drugih prižge, pa zato sama kaj manj gori? Še več in mnogo več je svetlobe potem.

Kdor more, naj se zglesi za steber, da bo Mali Cvetki cerkev podprl. Drugi veliki steber bodo plačale sotrudnice na Radni.

Sv. Terezija vas prosi za pomoč, ali ji boste odklonili? Pomagajte ji, da vam bo tudi ona pomagala.

† Fran Povše.

Komaj en mesec je minul, kar smo spremili pok. gospoda Temlina na zadnji poti, pa moramo zopet poročati o smrti enega naših sobratov.

Dne 6. aprila zjutraj je v Murski Soboti preminul *vlč. g. Fran Povše* v 60. letu starosti. V petek 2. aprila ga je pri sv. maši, ko je bral list, zadela možganska kap. Njegovi sobratje, ki so bili navzoči, so koj opazili, da nekaj ni v redu, kajti gospod Povše je izredno dolgo stal pri knjigi na listni strani, kakor da je bral. Stopili so k njemu in ga odpeljali v zakristijo, nato pa v sobo. Od tistega trenutka se ni več popolnoma zavedal, le šalil se je, ko so ga spraševali to in ono. Stanje se je vidno slabšalo, zato so sklenili odpeljati ga v bolnico, nadejaje se, da mu morda tam kaj pomagajo. Pa tudi tu je kar vidno šlo proti koncu. V torek zjutraj ob pol šestih pa je izdihnil in izročil svojo dušo Bogu, kakor je vsak dan ponavljal v brevirju: „V tvoje roke izročim svojo dušo.“

K salezijancem je gospod Povše stopil l. 1895. Po dovršenih bogoslovnih nauk in po svojem vzgojnem delovanju med nemškim salezijanskim naraščajem se je iz Italije vrnil v domovino. Ko se je komaj salezijansko življenje jelo razvijati med Slovenci na Rakovniku, je prišel sem za ekonom, kjer je koj pokazal svoje gospodarske zmožnosti. Med tem pa je hudo zbolel za vnetjem rebrne mreže; posledice niso izostale. Mnogo je trpel ter bil v Kandiji pri usmiljenih bratih, nato pa v Leonišču v Ljubljani, kjer se je moral podvreči težki operaciji reber. Operacijo je sicer prestal, toda popolnoma zdrav ni bil nikoli več.

Predstojniki so ga poslali za ekonom v Galicijo v zavod Dašavo. Tu je moral prestati dve hudi zimi, nakar je odšel v domači kraj na Radno, ki se je tedaj odprla za poljski in slovenski salezijanski naraščaj. Na Radni se je še kar dobro počutil ter opravljal spet službo ekonom, nekaj let, nakar je prišel v Ljubljano, najprej kot voditelj sotrudstva. Po dveletni službi je postal ravnatelj na Rakovniku l. 1916., ko se je med vojsko vsaj deloma odprl zavod ki je bil prej zaseden od vojaštva. Kot voditelj sotrudstva in tudi potem še kot ravnatelj se je posebno prizadeval za salezijanske poklice. Mnogo mladih fantov je poslal v Veržej. Po šestih letih ravnateljstva na Rakovniku je bil premeščen za ravnatelja v Veržej, kjer je imel priliko, da je od blizu deloval za salezijanski naraščaj. Kakor da je hodil za svojimi fanti, ki jih je spravil do poklica, je šel na Radno za ravnatelja, kjer se vzgaja v noviciatu in v višji salezijanski gimnaziji naš naraščaj.

Po dosluženih letih ravnateljstva se je preselil v Salezijanski mladinski dom na Kodeljevo, kjer je bil spovednik in je kaj rad bival ves dan z mladino. Tu je ostal 4 leta. Pred dvema

letoma je odšel v Soboto za spovednika v naš konvikt Martinišče in tam ga je po kratki hudi bolezni zadela smrt.

Njegovi sorodniki iz Mokronoga, odkoder je bil, so ga želeli imeti pokopanega v Ljubljani, kakor se je že tudi sam za življenje večkrat izrazil, zato so oskrbeli prevoz v Ljubljano. Položili so ga na mrtvaški oder v lepi veži čč. sester usmiljenk v hiralnici sv. Jožefa.

Pogreb je pokazal, kako poznan je

bil v Ljubljani. Udeležilo se ga je mnogo njegovih znancev s Kodeljevega in iz rakovniške okolice; zastopani so bili tudi redovniki in redovnice, da je bil pogreb zares veličasten. Pevski zbor salezijanskih bogoslovcev mu je zapel dve žalostinki v slovo.

Naj v miru počiva in se veseli pri Mariji Pomočnici in don Bosku, katerima je posvetil vse svoje življenje. Vsem sotrudnicam in sotrudnikom pa ga priporočamo v gorečo molitev.

Kam z vašimi sinovi?

Kdor količkaj more, pošlje otroka v šole, ker ve, da brez šol danes nikamor ne more. Mnogo pa je staršem na tem, da svoje otroke obvarujejo slabe tovarišije in da so zagotovljeni glede napredka v šoli. Vse to najdejo dijaki v salezijanskih zavodih. Starši so lahko popolnoma brez skrbi, ker so njih sinovi pod neprestanim pa prijaznim nadzorstvom.

Rakovnik. — Sprejemajo se dijaki nižjih in višjih srednjih šol. Za vpis se je treba priglasiti najkasneje do 15. avgusta. Po sprejemne pogoje pišite na salezijanski zavod Rakovnik, Ljubljana.

Gojencem je zagotovljena verska, moralna in umska vzgoja. Poleg šolskih predmetov se pridni učenci smejo vpisati tudi v „Glasbeno matico“, ki ima podružnico na Rakovniku. Ob koncu šolskega leta se učencu izstavi spričevalo. Uči se lahko gosli ali klavirja. Stroški so malenkostni.

Murska Sobota. — Tudi tu je konvikt za srednješolske dijake. Obiskujejo zunanjo gimnazijo, ki je koj poleg zavoda. — Po pogoje se obrnite na „Martinišče“, Murska Sobota, Slovenska Krajina.

V Veržaju je naša privatna gimnazija; ob koncu leta delajo dijaki izpite na javni gimnaziji v Murski Soboti ali v Mariboru. Za pogoje se je obrniti na „Marijanišče“ Veržej, p. Križevci pri Ljutomeru. Prednost imajo mladeniči od 14. do 20. leta, zlasti, ako imajo duhovniški ali redovniški poklic. Tu jim bo omogočeno doseči vzvišeni namen.

V nedeljo 20. junija se bo vršil v Grobljah **Misijonski kongres** za vso Slovenijo. — Izkaznice se dobe pri vseh župnih uradih. Stanejo 3 Din. — Uporabite „nedeljsko povratno karto“. Pridite!

Milosti Marije Pomočnice

Lansko leto sem se močno prehladila in dobila težko bolezen: sklepni revmatizem. Sama si nisem mogla prāv nič pomagati, še roke nisem mogla premakniti. Zelo sem trpela in skrbelo me je, kaj bo. Tedaj pa sem se zaupno obrnila k Mariji za pomoč. Prosila sem, naj se na Rakovniku opravi devetdnevnica k Mariji Pom., pa tudi jaz sem jo doma opravljala kakor sem pač mogla. Od tedaj se je začelo zdravje obračati na boljše in meseca julija sem popolnoma ozdravela. Skoro bo že leto od tega, pa ne čutim nikakih posledic prestane bolezni. Tako sem zdrava kot še nikoli v življenju. Marija, tisočera Ti hvala!

Hotedršica. *Nagode Angela.*

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim Mariji Pom., sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziki. Na svoji življenski poti sem se večkrat nahajala v izredno težkih dušnih in telesnih težavah. Ko pri ljudeh nisem našla pomoči in tolažbe sem se s tem večjim zaupanjem obrnila do Marije Pomočnice. Nisem se varala, saj je Marija tolažnica žalostnih in pribežališče grešnikov. Vedno bolj spoznavam, kako resnična je molitev sv. Bernarda: „Še nikdar ni bilo slišati, da bi bila Ti koga zapustila.“

Cezanjevci pri Ljutomeru. *Sagaj Rozika.*

Polni hvaležnosti se iskreno zahvaljujemo Mariji Pomočnici, ljubeznivi Mali Cvetki, sv. Janezu Bosku in božjemu služabniku Slomšku, ki so nam s svojo mogočno priprošnjo ozdravili našega ljubljenega očeta, oz. tasta, ko se je že vsem zdelo, da je vsaka človeška pomoč zastoj. — Obljubljeno zahvalo s tem izpolnjujemo.

Planina pri Sevnici. *Družina P. P.*

Mariji Pomočnici kristjanov, sv. Tereziki Deteta Jezusa ter sv. don Bosku se zahvaljujem za ozdravljenje. Bila sem zelo, zelo bolna. Vsa zdravila niso nič pomagala, ko pa sem se zatekla k Mariji Pom., sv. don Bosku in sv. Tereziki, mi je bilo kmalu boljše in sedaj sem popolnoma zdrava.

Zlebič. *M. N.*

Podpisana izrekam javno zahvalo Mariji Pomočnici in sv. Mali Tereziki, ker sem bila na njuno priprošnjo milostno uslišana. Bila sem v veliki smrtni nevarnosti radi mnogih boleznih, ki so me hkrati napadle. Vsi so že obupali nad mojim ozdravljenjem. Najbolj mi je bilo huđo zaradi malih otročičkov, ki bi ostale sirote, ako bi mene izgubili. V tej sili in stiski sem se zaupno zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovniku in k Mali Cvetki. Dala sem za sv. mašo in naročila devetdnevnico. Marija ni zavrgla moje prošnje; ozdravela sem brez težjih posledic. Na veke hočem ostati hvaležna Mariji in Mali Cvetki!

Dragomelj. *Podboršek Angela.*

Bila sem nevarno bolna. Zdravnik, ki so ga poklicali, mi je pomagal za par dni, potem se je pa stanje zopet poslabšalo. Menila sem, da brez operacije ne bo več rešitve. Z velikim zaupanjem sem pričela devetdnevnico v čast Mariji Pomočnici in obljubila javno zahvalo. Ravno ob sklepu devetdnevnice se je bolezen obrnila na bolje in bila sem skoraj popolnoma zdrava. Za to veliko milost se Mariji prisrčno zahvaljujem.

Mala Račna. *Zaviršek Metka.*

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za uslišano prošnjo. K obema sem opravila devetdnevnico in obljubila dar za Marijino svetišče na Rakovniku. Bila sem uslišana. Operacija, ki sem se ji morala podvreči, je bila lahka, dočim so mi prej obljubljali težko in usodno.

Rogaška Slatina. *A. J.*

V težki zadevi sem se zaupno obrnila do Marije Pomočnice na Rakovniku in obljubila javno zahvalo v Vestniku, če me usliši. Marija mi je zares kar čudežno pomagala, ker človeška pomoč je bila nemogoča.

Trojane. *Ferme Roza.*

Najpristrčnejšo zahvalo izrekam Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za ozdravljenje bolne hčerke in za večkratno uslišanje v raznih zadevah.

Mlakar *Marija.*

Petošolec Ferčak Martin je dan po prazniku Brezmadežne smrtno-nevarno obolel. Zdelo se je, da je vsaka pomoč zastoj, kajti zdravnik je ugotovil vnetje možganske mreže. Odpeljali smo ga v bolnico. Okrog trideset ur je bil v nezavesti. Ko je bila kriza najhujša, so njegovi tovariši dijaki vroče prosili Marijo Pomočnico, da jim reši dobrega tovariša. Marija jih je uslišala, kajti Martin se je prebudil iz nezavesti in polagoma okreval, toda ostati je moral šest tednov v bolnici.

Njegovo ozdravljenje smo enodusno pripisali posebni Marijini pomoči. Zdaj je popolnoma zdrav in niti posebnih posledic ni zapustila izredno huda in nevarna bolezen. Mariji tisočera hvala!

Murska Sobota. Martinišče. *Štefan Vogrin, ravnatelj.*

Za zadobljeno zdravje se še zahvaljujejo: Pajk Ana, Mirna peč; — Možic Marija, Boštanj; — Jerič Mihael in Marija, Francija; — Pogladič Franc, Dolič, Mislinje; — Rupnik Slavka, Ljubljana; — Pintar Franc, Maribor; — Mihelčič Franc, Radovljica; — Družina Mlakar, Svetina, St. Rupert nad Laškim; — Petelinšek Neža, Vojnik.

Mariji Pomočnici in sv. don Bosku se še zahvaljujejo: Božičnik Justina, St. Vid pri Planini, za zdravje pri živini; — K. L., Lesično, Pilštanj; — Zadravec Terezija, Središče in Voršič Marija, Sv. Tomaž pri Ormožu, za več uslišanih prošenj; — Lah Marija, Prevorje, Dobje, za večkratno pomoč in za ozdravljenje hudega revmatizma; — Bizjak Marija, Podlipa, Raka, za ozdravljenje na smrt bolne matere; — Gorec Ana, Raka, za ozdravljenje nevarno ponesrečenega otroka; — Štukelj Marija, Sodinja vas, Semič, za večkratno uslišanje in za ozdravljenje živine.

Za uslišane prošnje se zahvaljujejo Mariji Pomočnici in sv. don Bosku: Černe Peter; — Tomažič Elza; — Brezovšek N., Vojnik; — Abaut N., Ljubljana; — Ben-

kovič Ana, Francija; — Drašler Jožef, Borovnica; — Virant Francka, Vevče; — Jakše Marija, Gaber, Semič; — Grims N., Škofja Loka; — Kreft Alojzija, Sv. Jurij ob Ščavnici.

V molitev se priporoča več oseb za uslišanje raznih prošenj.

Po priprošnji sv. Janeza Boska

Dne 25. marca preteklega leta sem bila z našimi gojenkami na dvorišču. Med igranjem pade štiriletna punčka in udari z glavo po cementnem pragu. Takoj sem jo nesla k studentu in ji polagala na čelo mrzle obkladke. Toda čelo je postajalo vedno bolj črno. Ko so drugi otroci odšli z dvorišča, se je revica onesvestila kar na mojem kolenu, jaz pa sem ji še vedno polagala obkladke na čelo. Potem pa sem previdno potipala boleče mesto; toda z grozo sem ugotovila, da ima deklica en četrt čelne kosti nad levim očesom strte. Udrtnina je bila velika. V strahu, kaj bo, me je oblil mrzel pot. „Tukaj je potrebna pomoč od zgoraj,“ sem si dejala in začela iskati relikvijo služabnice božje Marije Mazzarello. Pa prej kot ta, mi pride v roke don Boskova relikvija. Z živo vero, kot še nikdar v življenju, sem dela podobico na dekletovo rano, ovila glavo z robcem, potem pa molila: „O sv. don Bosko, ki si rekel: Imejte vero in boste videli, kaj so čudeži, z vsem zaupanjem te prosim za to milost.“ Pristavila sem še očenaš, zdravomarijo in čast bodi, trikrat. Tedaj pa se deklica zbudi, me z nasmehom pogleda in reče: „Čelo me prav nič več ne boli,“ ter sname robec z glave. Ali morete verjeti, da na čelu ni bilo nikake sledi več o prejšnji rani?

Deklica je šla domov in prišla drugi dan zopet veselo v šolo.

Nizza. *Smolnikar J. hčerka Marije Pom.*

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: Alfonz Pavel. Urednik: Dr. Franc Knific.

KNJIGE

VOJAŠKI MOLITVENIK.

Vsak slovenski fant, ki gre služiti kralja in domovini, mora imeti molitvenik, ki mu bo vodnik in svetovalec v njegovi službi. Saj vojak zlasti za duhovno življenje potrebuje pomoči, da zvesto in natančno opravlja svojo službo, pa tudi zato, da ostane zvest svojemu nebeškemu Kralju in s svojim življenjem to dokaže.

Izboren pomočnik in vodnik v tej dvojni službi obema kraljema pa mu bo „**Vojaški molitvenik**“. Spisal ga je bivši vojni duhovnik Jernej Hafner, ki iz izkušnje dobro ve, kaj vojak glede verskega življenja potrebuje. Lep spomin našim fantom vojakom bo ta molitvenik.

Izdala ga je **Katoliška akcija (p. Domžale)**. Stane 12 Din.

Mati Elizabeta. O. S. Urs.: **SRČNI RUBINI**.

V sedanje viharne dni, ki jih preživljamo in se v negotovosti sprašujemo, kaj bo, nam sije svetla zvezda Mala Terezika od Deteta Jezusa. To je svetnica današnjih dni. Tako ljubka in vendar tako močna v svoji ljubezni do Jezusa, tako bogata v svoji duši, da je vsakemu živ zgled, kako naj uravna svoje življenje, da bo kljub vsem viharjem, ki hrume okrog njega, ohranil srčni mir in tisto otroško zaupanje do Očeta, pri katerem se čuti popolnoma varnega. Mala svetnica je z nedopovedljivo silo pritegnila k sebi premnogo častilcev in jim pokazala „malo pot“, po kateri gotovo pridejo za njo v srečnejše in varnejše življenje.

Mnogo tolažbe in nove lahke poti k svetosti boste našli v lepi knjigi „**Srčni rubini svete male Terezije Deteta Jezusa**“. Toplo jo priporočamo. Prav lično vezana stane 30 Din, broširana pa 20 Din.

IZSELJENIŠKI KOLEDAR.

Izseljenci! Naši ljudje, naša kri na tujem! Šele zadnje čase smo se Slovenci začeli zanimati za te naše brate, ki so šli za boljšim kruhom v tuje kraje, toda koliko naše krvi se je tam izgubilo! Vse premalo, ali recimo kar odkrito, nič se nismo zanimali zanje, nobenih zvez imeli z njimi, odtujili smo se jim, zato pa tudi oni nam.

Da nas predrami in vzbudi v nas zanimanje za naše ljudi, to vzvišeno nalogo si je nadel **Izseljeniški koledar**; seznanja nas z našimi izseljenci, kako živijo na tujem, kje so, kdo skrbi zanje, kakšna društva in kakšne časopise imajo.

V drugem delu je precej snovi za izseljeniške prireditve, igre, deklamacije itd. Mnogo družin je, ki imajo kakega svojega človeka na tujem. Tem bo koledar še posebno drag, pa tudi drugi rodoljubi bodo našli dosti zanimivih podatkov v njem. Toplo ga priporočamo. — Naroča se lahko pri Rafaelovi družbi v Ljubljani, Dunajska c. 52. — Stane 20 Din.

DEVETDNEVNICA V ČAST SV. DUHU.

Na binkošti, na prihod Sv. Duha, se bomo najlažje pripravili z Devetdnevnicco v čast Sv. Duha, ki je v priročni obliki izšla v Misijonski tiskarni v Domžalah. Stane samo 2 Din. — Priporočamo, da se pobožnost do Sv. Duha poživi.

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU

22. - 23. MAJA 1937.

SOBOTA, 22. MAJA

- Ob pol 8. zvečer akademija pri lurški votlini, (godba in prizori s petjem). Sledi procesija s svečami (križ, ministranti, gojenci, pevci, duhovščina, ljudstvo).
- Ob 9. zvečer — ko se vrača procesija — razsvetljava svetišča. Po procesiji govor, posvetitev Mariji Pomočnici, pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

NEDELJA, 23. MAJA

Predpoldne:

- Ob pol 4. se začne deliti sveto obhajilo.
- Ob 4. prva sv. maša.
- Ob 5. sv. maša pred Najsvetejšim za soтрудstvo z govorom.
- Ob 7. sv. maša za gojence.
- Ob pol 9. sv. maša za oratorijance.
- Ob pol 10. govor, nato slovesna pontifikalna sv. maša (poje zbor gojencev in bogoslovcev). Po slovesni sv. maši shod soтрудništva pri lurški votlini.
- Ob pol 12. zadnja sv. maša.

Popoldne:

- Ob pol 4. govor v cerkvi, nato slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice (po Rakovniški ulici in Dolenjski cesti). Po procesiji darovanje. — Vsa procesija gre skozi cerkev na srednje dvorišče, kjer bo blagoslov z Najsvetejšim.

Zvečer zopet razsvetljava svetišča.

Vsi govori in petje v cerkvi se bo slišalo tudi zunaj cerkve daleč na okrog iz zvočnikov.

Vljudno vabimo vse okoliške Marijine družbe (z zastavo), narodne noše in belo oblečene otroke, da se udeležijo procesije.

Poslužite se ugodnosti nedeljske znižane vožnje, ki velja od sobote opoldne do ponedeljka opoldne.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA

MARIJIN SKLAD

ZA ČLANE IN ČLANICE DRUŽBE MARIJE POMOČNICE

Delavci za Gospodovo žetev.

V stari Grčiji je bilo. Oče je privedel dva svoja sinova v Olimpijo, kjer so se vršile slavne olimpijske igre. Sinova sta se marljivo vežbala in oba sta postala zmagovalca na olimpijskih igrah, oba sta dobila vence. V svojem navdušenju in iskreni ljubezni do očeta sta dejala svoje vence njemu na glavo ter sta ga peljala po mestu. Narod je v navdušenju vzklikal sinovoma in očetu, da je imel taka sinova. S cvetjem so jih obsipavali in očetu voščili srečo ter mu čestitali na takih sinovih.

Koliko bolj je čestitati materi, očetu novomašnika tisti slavni dan, ko gre prvič pred oltar! In v resnici, kako sta ponosna oče in mati, kako žari z obraza radost sestram in bratom novomašnika, ko gredo ob njem pod slavoloki, med cvetjem in veselim donenjem zvonov, ki ob novi maši še posebno veselo pojo! Kako matere zavidajo srečni materi, očetje očetu, dekleta sestram, da imajo v njihovi družini novomašnika, Kristusovega maziljenca, ki je dosegel največjo čast, s katero more Bog odlikovati človeka!

Kdo bi mogel dopovedati in kdo doumeti, kaj je duhovnik svojemu narodu, svojemu ljudstvu? Dober pastir mu je, ki čuva svojo čredo in jo brani pred volkovi. Zlasti dandanes! Koliko volkov je in kako grabežljivih, ki so vdrli v Kristusov ovčjak in so že povzročili strašno škodo, zlasti tam, kjer ni bilo čuvarjev pastirjev.

Kako je don Bosko doumel pomen duhovništva za ljudstvo! Iz njegovih zavodov je do njegove smrti izšlo 6000 duhovnikov. Šest tisoč pastirjev! To je vendar številno! Sovražniki Cerkve so se vznemirili in razburili, ko so videli,

kako don Bosko skrbi za poklice. Ministra Morene tožba je slavospev in priznanje don Bosku. Tako je tožil: „Mi se trudimo, da bi iztrebili menihe, da bi razredčili duhovske vrste, pa moramo gledati, kako nam don Bosko pred našimi očmi „fabricira“ nove duhovnike in zgoščuje njih vrste!“.

Minister Krispi se je obotavljal izročiti don Bosku duhovno vodstvo nad mladimi kaznjenci in je takole pravil: „Ne, ne, don Bosku jih že ne zaupam, ker bi on iz teh paglavcev prav gotovo napravil celo duhovnike. Duhovnikov pa imamo že tako preveč.“

Ko je šel v kakšno župnijo, se je redko kdaj vrnil, da bi ne bil pripeljal s sabo kakega dečka, ki je zasledil v njem duhovski poklic. Mati Marjeta ga je karala, češ, ako boš neprestano dovajal dečke, sam ne boš imel ničesar v slučaju bede. Don Bosko pa je šaljivo odgovoril svoji materi: „Mati, zame bo še vedno prostor v Kotolengovem zavodu“ (v ubožnici).

Molitve in žrtve je treba za poklice!

Predvsem molitve, kajti duhovski poklic je božji dar in Bog ga da, komur hoče: „Niste vi mene izbrali, ampak jaz sem vas izbral“ (Jan 15, 16). Izprosimo pa poklicev lahko od Boga, saj Jezus Kristus pravi in nagovarja: „Prosrite Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev“ (Mt 9, 38).

Bil je mlad advokat, nadarjen, že po prvih nastopih je zaslovel, ker je njegova duhovita in zadeta beseda nasprotnika hitro pritisnila k steni, da je obmolknil. Pa mu ta poklic ni ugal, zdel se mu je prenizkoten, želel bi si boljšega polja za svoje življensko delovanje.

Ko je nekega jutra opravljal svojo molitev, bil je namreč iskreno pobožen, je zagledal kakor v sanjah neko sestro, ki je goreče in proseče molila k Jezusu. Dobro je pogledal, da li se morda ne moti in ga privid ne vara. Ni ga varal. Tisto jutro je začutil v srcu nepremagljivo silo, ki ga je gnala, da bi postal duhovnik, saj se mu je duhovski poklic pokazal namah v vsej svoji idealni lepoti. Odločil se je, postal je duhovnik, potem slaven škof v Mainzu, znani Ketteler, ki je o katoliški socialni akciji napisal tako znamenita dela in tudi z velikim uspehom socialno deloval. Umrl je l. 1887.

Toda kdo je bila ona sestra? Neko jutro so povabile redovnice nekega samostana škofa Kettelerja, da bi jim maševal. Pri obhajanju sester mu je roka nenadoma zastala. Spoznal je v eni izmed sester prav ono, ki jo je videl pred leti, kako je goreče molila.

Po sv. maši so se sestre zbrale v govorilnici, da slišijo kako spodbudno besedo od škofa in da prejmejo od njega blagoslov. Škof je parkrat preletel s pogledom vse redovnice, toda one sestre, ki je bila pri sv. obhajilu, ni našel, zato je vprašal, ali so vse zbrane. Povedo mu, da vse, samo ene manjka, ker je morala v hlev, da opravi živino. Škof jo da poklicati. Pa glej, prav ona sestra je bila, ki jo je nekoč videl v molitev zatopljeno. Vprašal jo je, ali ima pri svojih molitvah kak poseben namen. Rekla mu je v vsej svoji preprostosti, da kot

zadnja v samostanu nima nobenih posebnih prošnja, kot le to, da vztrajno prosi Boga, naj bi poslal svoji Cerkvi mnogo svetih duhovnikov.

Ta dogodek je zapisal sam škof Ketteler v svojem življenjepisu.

Molitev je torej mogočno sredstvo, da Bog pošlje mnogo poklicev svoji sveti Cerkvi.

Tudi žrtev je treba. Ko bi se sotrudnice zmenile v kakšnem kraju in bi poslale v naš zavod kakega nadarjenega in obetajočega mladeniča, ki čuti duhovniški poklic, in bi organizirale zbirko, da ga vzdržujejo, koliko dobrega bi storile njemu in po njem! Kako bi jih Bog bogato nagradil za te žrtve! To ni nič tako nemoogočega in nič tako težkega, samo malo gorečnosti je treba in nekoliko poguma, pa vse gre. Poskusite, pa boste videle! Marsikaterega so že poslale v don Boskov zavod, ki je danes duhovnik in koliko dobrega stori za duše. Plačilo zato pa ne bo prejel sam, ampak tudi vsi, ki so mu omogočili, da je postal duhovnik!

Ako pa tega ne zmorete, tedaj pa radi in rade žrtvujte za Marijin sklad, ker z vsakim svojim darom pomagate don Bosku v vzgoji poklicev. Zato vam ne bo treba v ubožnico, kakor don Bosku ni bilo treba!

Na delo torej, žetev je zrela, delavcev ni, med čredami pa volkovi puštojšijo. Kakšna škoda se dela! Pomagati pa morete, ako imate le malo dobre volje!

Slovenski salezijanski misijonarji in misijonarke.

Duhovniki:

Geder Jožef, Catholic Mission, TUNG-PI, Kvangtung (China).

Kerec Jožef, Mission Salesian, Yuntsinkai 51, JUNNANFU via Ton Kin-Haifong (China).

Hanželič Anton, Parroquia de S. Roque, BARRANQUILLA (Colombia).

Majcen Andrej, Mission Salesian, Yuntsinkai 51, JUNNANFU via Ton Kin-Haifong (China).

Pernišek Ludvik, Casa parroquial, JUNIN DE LOS ANDES (Argentina).

Preclik Jeronim, Colegio S. Pedro, FORTIN MERCEDES (Argentina).

Serdoč Peter, Colegio D. Bosco, C. Cordoba 217, MENDOZA (Argentina).

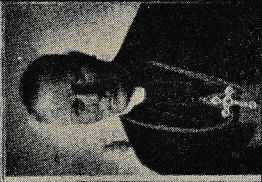
Šiška Jožef, Missionario, Missao Salesiana, PORTO VELHO, (Brasil, Amazonas).

Trampuš Bogomil, Mission Sales. Via Ponte, CUENCA, Santiago de Mendez (Ecuador).

Zamjen Janez, Colegio de S. José, PATAGONES, Buenos Aires, (Argentina).

SALPOLOMANŠTIZ

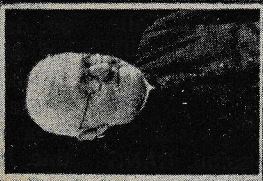
RIA PAKODUJAKU L. 1937.

Prez. dr. Raimon
Juhajevičič

Prof. g. Ivan Špac
Jugoslavanski inženjor

Prof. g. Stučki
Srpski inženjor

Prez. g. Stučki

J. Zalar

J. Jams

J. Babak

Ant. Bargo

J. Bošičky

J. Sirečansky

Ant. Sereen

S. Štorec

J. Špec

M. Heselý

B. Podlipnik

J. Franfa

tomern, dne 15. avgusta 1937.
Xalar Jakov, v križevcih pri Lu-
brvnu), dne 18. julija 1937.
Vesely Alojz, v Katočin (Mo-
všev), dne 28. julija 1937.
Vataš Anton, v Bencetku (Šiš-
čani), dne 11. julija 1937.

» Niste vi mene
izbrali, ampak jaz
sem vas izbral «
(Jan 15, 16)

Kleriki:

Antolin Avguštin, Salesian Schol, Suginamiku Hachinari cho 90 TOKYO (Japan).

Bernik Pavel, Sacred Heart College, TIRUPATTUR (Nort Arcot) India.

Cigan Ivan, Bandel Church, HOOGHLY P. O., Bengal (India).

Dominko Štefan, Inst. Perret, LA MARSIA (Tunisie).

Fras Alojz, Instituto Don Bosco, SAN PAULO, Rua Affonso Penna 23 (Brasil).

Horvat Aleksander, Casilla 1284, SANTIAGO (Chile).

Kreslin Ignac, Istituto Sales. de S. Carazon, MOSQUERA, Cundinamarca (Colombia).

Maroša Martin, Casilla 7, La Cisterna, SANTIAGO (Chile).

Ozmeč Ignac, Asilo Colegio „Don Bosco“, Loraine alta 53, SANTIAGO de Cuba (Cuba).

Rijavec Friderik, Asilo S. Bernardo, CONTRATACION (Colombia).

Saksida Ernest, Seminario Salesiano, CUJABA (Matto Grosso) Brasil.

Seršen Franc, Gimn. Anchieta BOMFIM, Goyaz (Brasil).

Soček Štefan, Colegio D. Bosco, Casilla 30, IQUIQUE (Chile).

Snurer Franc, Salesiani, Casilla 20, LA SERENA (Chile).

Trampuš Edvard, Colegio S. Francisko, Apart 369, CARACAS (Venezuela).

Zmet Vladimir, Instituto Teol., Villada 9 Julio 1008, CORDOBA (Argentina).

Zver Alojz, Salesiani, Rua Colle Latino, 280 (Lapa) SAO PAULO (Brazil).

!Sobratje pomočniki:

Bevc Jože, Catholic Mission, BANG NOK KHUEK, (Rajaburi - Siam).

Gomboši Anton, Instituto Inclan, Calle Carmen y Figueroa Vibora, HABANA (Cuba).

Kramar Jožef, Catholic Mission, KRISHNAGAR, (India - Bengal).

Kren Jožef, Coll. Sales., CREMISAN, Betlehem P. O. B. 41. (Palestina).

Meolic Štefan, Mission Salesian, Juntsinkai 51, JUNNANFU (China).

Vrhovnik Dionizij, Mission Salesiana, Via Riobamba, MACAS (Ecuador).

Hčere Marije Pomočnice:

Bakan Veronika, Collegio Beneficencia de Senores, Calle Junin 426, Apart. 842, GUAYAQUIL (Ecuador).

Knez Kristina, Colegio M. Auxiliadora, Apart. 142, SAN JOSE, La Sabana (Costa Rica).

Medvešek Terezija, Mazzarello's House, Jowai P. O. KASI HILLS (Assam, N. India).

Omrzel Marija, R. Istituto D. Bosco, Via Kedina 45 ALEXANDRIA, (Egypt).

Perovšek Ivanka, Colegio M. Auxiliadora, PUERTO DESEADO (Argentina).

Ščančar Marjeta, CASCIPO DA PONTE, Matto Grosso (Brasil).

Špur Julka, Collegio S. Ines, Rua Tres Rios, 82, SAO PAULO (Brasil).

Zitek Marija, Scuole Femm. It. „Don Bosco“ C. P. 159. JERUSALEM (Palestina).

Naši letošnji novomašniki.

Letos dne 4. julija bo v Ljubljani posvečenih kar 12 salezijanskih novomašnikov:

Bošacky Jožef, ki bo opravil prvo sveto daritev v Kerestúru (Slovaška), dne 1. avg. 1937.

Franta Peter, v Borščah (Moravska), dne 11. julija 1937.

Januš Jožef, v Priboru (Moravska), dne 11. julija 1937.

Podlipnik France, v Boštanju ob Savi, dne 18. julija 1937.

Rebek Stanko, ki bo opravil prvo sv. daritev obenem z bratom Vladkom pri Mariji Pomočnici na Rakovniku, dne 11. julija 1937.

Sersen Anton in Karel, ki bota pela novo mašo v Spačincih (Slovaška), dne 18. julija 1937.

Strečansky Jožef, v Spačincih (Slovaška), dne 15. avgusta 1937.

Škorec Štefan, v Hornih Našticah (Slovaška), dne 11. julija 1937.

Špec Janko, v Studenicah pri Poljčanah, dne 11. julija 1937.

Varga Anton, v Berekseku (Slovaška), dne 25. julija 1937.

Vesely Alojz, v Keččanih (Moravska), dne 18. julija 1937.

Zalar Jakob, v Križevcih pri Lju-tomeru, dne 15. avgusta 1937.